

77235

Kako ti je ime?

ali

Vzorno življenje

naših sv. priprošnjikov
v nebesih. ♦♦

Za mladino.

X. Sv. Katarina,
devica in mučenica.

Sestavila S. E.



V LJUBLJANI, 1905.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tiskalo „Kat. tisk. društvo“ v Postojni
prej R. Seber.

Sept. 23. 57/1

Kako ti je ime?

ali

Vzorno življenje
naših sv. priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.



X. Sv. Katarina

devica in mučenica.



Sestavila S. E.



V LJUBLJANI 1905.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tisk „Kat. tisk. društvo v Postojni“, prej R. Šeber.

Dupl. coll. ad

77235



030042024



Sv. Katarina.

Uvod.

Ysaka stvar povelčuje in slavi Stvarnika. Komaj razlije solnce svoje žarke po zemlji, že odpre cvetica svojo čašico in se ozira proti nebu, da pošlje prvi pozdrav svojemu Stvarniku. Tam v logu odmeva pesem gozdnih pevcev, ki se skušajo, kdo bo lepše zapel hvalnico Najvišjemu. Visoko nad nami visi v neizmernem svetovnem prostoru velika solnčna krogla in meče svoje žarke doli k nam na zemljo, hoteča vsem zemljanom povedati, da zgoraj biva Solnce večne resnice. Ko se vleže mrak na zemljo, se pokažejo zvezdice, ki po svoje pripovedujejo o modrosti in vsemogočnosti božji.

Tako povelčuje in slavi Boga brezumna narava. In kako ga slavi in povelčuje človek, ki je

krona vsega stvarstva? Da — tudi človek ga slavi bodisi vedoma ali nevedoma, prostovoljno ali prisiljeno, slavi ga, ker ga pripozna za edino pravega Boga — ali pa ga proslavlja kot žrtev pravične sodbe božje. Bitja, ki so najpopolnejše proslavljala Boga, so pač svetniki božji. Njih življenje in delovanje je bil krasen slavospev Najvišjemu. Njihova srca so gorela ljubezni božje, nanja so polagali svetniki dan za dnevom svoje žrtve — svojo voljo, svoje devištvo, svoje življenje. Da si natančneje ogledamo, kako so svetniki proslavljali Boga, sledi tukaj kratek življenjepis sv. Katarine, ki je Boga slavila 1. kot devica, 2. kot učenica, 3. kot mučenica.

A. Sv. Katarina proslavlja Boga kot devica.

Mladostna leta.

Katarina je bila hči nevernih staršev. Rojena je bila v drugi polovici tretjega stoletja v Aleksandriji v Egiptu. Leto njenega rojstva ni znano. Bila je kraljevega rodu. Stvarnik jo je obdaril z mnogimi prednostmi in krepostmi. Bila je krasne postave in bistrega uma. Aleksandrija je slovela takrat kot sedež učenosti in znanosti. Bistroumna Katarinica se je z veseljem poprijela učenja in v vseh vedah napredovala tako, da je v kratkem času prekosila

vse sovrstnice. Tekom nekaterih let se je seznanila z vso posvetno učenostjo tako, da so jo vsi občudovali zaradi njenega obsežnega znanja. Le edinozveličavni nauki sv. vere so ji bili popolno neznani. Kakor starši je tudi Katarina molila in častila mrtve bogove.

Koliko srečnejši si pač ti, ljubi čitatelj, kakor je bila sv. Katarina. Ti imaš dobre, katoliške starše. Koj, ko si zagledal luč sveta, si postal pri sv. krstu otrok božji, dedič nebeškega kraljestva. Ali še pomniš, kako te je mati učila delati sv. križ, izgovarjati najsvetejša imena in se priporočati angelu varihu? Ali ti ne zveni še sedaj na uho ljubki glas tvoje matere, ko ti je pripovedovala o edino pravem Bogu? Vsega tega Katarina ni imela. Zahvali večkrat Boga za milost svete vere, in bodi hvaležen staršem, ki so te prvi seznanili z Bogom.

Odločilni trenotek.

Katarinica je imela tudi svojega angela variha, kakor ga imaš ti, ljubi otrok, a ni vedela ničesar o njem. Kako je mogel angel pač žalosten biti, ker je vedel, da preti njegovi varovanki večno pogubljenje, ako ji ne prisije luč svete vere. Gotovo je velikokrat prosil Boga, da se usmili njene duše in jo pokliče v edino zveličavno cerkev. Njegova prošnja je bila uslišana.

Neko noč zagleda Katarinica v sanjah nepopisljivo lepo kraljico z detetom v naročju. Kraljica pokaže Katarino detetu in pravi: „Kako se ti ta devica dopada? Ali bi jo hotel za nevesto?“ Dete obrne obrazek proč, rekoč: „Ne, nečem je, še ni lepa, ker ni krščena.“ Te besede so šle Katarini do srca. Težko ji je bilo, da je ljubeznivo dete ne ljubi. Noč in dan je mislila le to, da bi kakor le kmalu mogoče prejela sveti krst. Dala se je poučiti v krščanski veri in je postala kristjana. Koj po sv. krstu se ji zopet prikaže nebeška kraljica z detetom v naročju. Dete se sedaj Katarini ljubko nasmehlja, nagne se k nji in ji natakne dragocen prstan na roko v znamenje, da je sedaj njegova nevesta. Ko se Katarina zjutraj prebudi, najde res prstan na roki.

Vidiš, ljubi čitatelj, kaj Jezuščku dopade. Njegovi ljubljenci niso tisti otroci, ki so lepega obraza, ki imajo drago obleko, bogate starše, ki so spretni in nenavadno bistroumni. Jezuščkovi ljubljenci so tisti otroci, ki so nedolžnega srca, ki so v stanu posvečujoče milosti božje.

Ako je tudi tebe ljubi Bog obdaril s to ali ono prednostjo, bodi mu hvaležen, a ne prevzemi se. Jezušček se za vse tvoje prednosti prav nič ne zmeni, ampak gleda le na srce. Tebi se najbrže Jezušček v življenju ne bode prikazal, kakor se je sv. Katarini, pač pa se ti prikaže, kadar boš stopil

pred njegov sodni stol. Ali bo tebe Jezus pogledal, ali se bo žalostno od tebe obrnil? Kaj ti pravi vest? Če imaš obleko krstne nedolžnosti še neomadeževano, varuj jo, da ostane čista, potem te bo Jezus ljubeznivo pogledal in te bo sprejel med zveličane. Ako si pa izgubil največji zaklad — nedolžnost — očisti srce s presv. Jezusovo krvjo v zakramentu sv. pokore, da zopet zadobiš posvečujočo milost božjo in se ti ne bo bati večnega Sodnika.

Trenotek, v katerem je sv. Katarina govorila z nebeško kraljico, je bil zanjo odločilni trenotek. Brez te prikazni bi Katarina najbrže ostala v poganski veri, in nebesa bi jej bila na veke zaprta. Ljubi otrok! Tudi v tvojem življenju bodo prišli odločilni trenotki, trenotki, ki od njih zavisi tvoja večnost. Tvoj angel varih te bo opominjal in ti bo povedal, kaj ti je v tem ali onem slučaju storiti. Slušaj njegov glas! Ako slušaš glas svojega angela bodeš srečen na veke, ako ga ne slušaš, se bodeš kesal celo večnost.

Katarina obljubi vedno devišтво.

Kako je bila Katarina vesela, ko je zagledala prstan na roki. V njenem nedolžnem srcu je jela delovati milost božja, in Katarina je pridno sodelovala ž njo. Vsa prevzeta od lepote božjega Deteta, je sklenila, da ostane vedno devica in je naredila obljubo vednega devišťva. Le Jezusu je

hotela dopasti, zato si je s čednostmi ozaljšala srce in je hitela po poti popolnosti. Tako je sv. Katarina kot devica poveličevala in slavila Boga. Njemu je darovala svoje telo in je imela le eno skrb, da prinese lilijo nedolžnosti neomadeževano pred sodnji stol.

To bodi tudi tvoja glavna skrb. Razveseli Jezusa in nasadi v svoje srce cvetke najlepših čednosti. Medtem, ko si ti v šoli ali doma, biva Jezus v tabernakelju, in misli nate in gleda v tvoje srce. Misli tudi ti nanj in razveseli njegovo srce s tem, da se vadiš v tej ali oni čednosti. Blagor ti! Vsi trenotki, v katerih si bival v mislih pri Jezusu, bodo zate polni blagoslova.

B. Sv. Katarina proslavlja Boga kot učenica.

Pred cesarjem.

Sveta katoliška cerkev je bila v tistem času v hudih stiskah. Po rimskih postavah je moral vsakdo bogovom darovati. Kdor se je branil, je bil grozovito mučen in potem v smrt obsojen. Cesar Maksimin II., o katerem Laktancij pripoveduje, da mu je bilo devištvo pregreha zoper njegovo veličastvo, je bil tedaj, leta 306, v Egiptu. Zavaljo neke zmage je zapovedal zahvalni

praznik obhajati in bogovom darovati. Nekateri kristjani so se temu povelju vdali, ker so se bali cesarjeve grozovitosti. Tisti pa, ki so sv. veri zvesti ostali, so bili brez usmiljenja pomorjeni. Tudi aleksandrijski škof Peter je prišel v ječo in je bil v smrt obsojen.

Ko Katarina to zve, se zelo užalosti. Polna svete nejevolje se poda v malikovavski tempelj, kjer je cesar ravno malikom daroval. Neprestrašeno se vstopi predenj in mu očita, da moli mrtve bogove. „Lahko bi spoznal“, mu reče, „kolika nespamet je, moliti podobe umrljivih ljudi. (Takrat so tudi umrle cesarje po božje častili.) Ako meni ne verjameš, verjemi vsaj učenim možem, kakor Diodoriku, Plutarhu, in drugim, ki so učili, da je velika zmota, ako se skazuje ljudem božja čast. Ti pehaš duše v večno pogubljenje in zato boš sam trpel večne kazni. Spoznaj vendar edino pravega Boga, ki ti je dal življenje in kraljestvo. Dasiravno večni in neumrljiv, je vendar postal človek zavoljo nas in je za nas na križu umrl, da bi nas rešil večne smrti.“

Cesar je bil nad srčnostjo in zgovornostjo blage device ves osupnjen, še bolj pa ga je očarala njena lepota. Veli jej, da naj bo mirna dotlej, da opravi svojo daritev, potem jo bode zopet zaslišal. Katarina gre v kraljevo palačo. Po končani daritvi pride cesar in jo vpraša, kakšnega rodu je.

„Kraljevega rodu sem in ime mi je Katarina“, odgovori devica. „Dobro sem poučena v vseh vedah, a ker se mi vsa posvetna učenost zdi le puhla in prazna, sem se zaročila z božjim ženinom.“ Maksimin misli, da stoji ena njegovih boginj pred njim in se ji začne prilizovati. Katarina pa pregleda po božjem navdihnjenju njegove misli in pravi: „Imej me za kar hočeš, vendar nisem družega kot prah in pepel. Vsa moja čast obstoji v tem, da sem vstvarjena po božji podobi. Ne občuduj moje lepote, marveč občuduj Njega, ki je iz tako slabe tvarine vstvaril tako lepo podobo. Kaj so pač tvoji bogovi? Že samo ime mojega Boga je močno dovolj, da vniči vse tvoje malike. Če hočeš, ti pokažem, da je res.“

Maksimín je le poslušal, a odgovoriti ni vedel ničesar. Čutil je, da učeni in bistrourni devici ni kos, zato jej veli, da odstopi.

Kaj ne, srčna je bila Katarina. Nič se ni bala cesarja, bila je pripravljena svoje življenje dati za sv. vero. Kako pa ti po zunanje kažeš, da si kristjan? Ali ti ne očita vest, da si že večkrat opustil molitev, ker si se bal zasmehovavcev? Ali bi tudi ti tako srčno govoril za Boga in sv. vero, če bi se ti nudila prilika? Prosi Boga, da ti da srčnosti, da boš vedno in povsod spoznaval, da si kristjan.



Pred modrijani.

Ko je cesar videl, da sam ničesar ne opravi, je poklical k sebi 50 učenih mož. Razloži jim nalog, da se morajo razgovarjati z neko devico v verskih zadevah. Učenjakom to ni bilo všeč. Bili so razžaljeni, da jih je cesar za tako malo važen posel sklical. Za eno devico zadostuje eden učenjak, da ovrže njene nazore, so mislili. Da ne bi dalje oporekali, obljubi cesar veliko plačilo tistemu, ki bo devico odvrnil od krščanske vere. Za razgovor določi cesar naslednji dan. Medtem pa se Katarini prikaže angel in jo potolaži, rekoč: „Ne boj se! K tvoji modrosti ti bo Bog še več modrosti dal. Premagala boš modrijane in ž njimi veliko drugih k Bogu pripeljala, potem pa boš dosegla mučeniško krono.“

Tako pokrepčana stopi Katarina naslednji dan pred modrijane. Eden izmed njih jo nagovori: „Najslavnejši pesniki govore pač z velikim spoštovanjem od bogov, a nikjer ne govore o križanem Bogu.“ Katarina: „Dobro vem, da pesniki slave vaše bogove, a vem tudi, da ravno istim bogovom pripisujejo najostudnejše strasti in pregrehe.“ Pošem jim tako živo in prepričevalno govori o sv. veri in jim dokaže z izreki poganskih pesnikov, da je le en Bog, da ji modrijani ne vedo odgovora in pripoznajo, da so premagani.

Pred devico padejo na kolena, in se priporočajo njeni molitvi.

Cesarja to zelo raztogoti, zato obsodi vseh 50 modrijanov v smrt na grmadi. „Blagor vam!“, zakliče Katarina srčnim spoznovavcem. „Ogenj vas bode očistil vseh grehov in boste šli kakor svetle zvezde k nebeškemu kralju.“

Grmada že gori. Spoznovavci stopijo z veseljem v ogenj, a ogenj se ne dotakne njihovih trupel. Dim zaduši srčne mučence, in njih duše se dvignejo pred prestol božji.

Tako je sv. Katarina poveljevala Boga kot učenica. Modrost, s katero jo je Bog obdaril, je uporabila zato, da je neverne modrijane poučila v sveti veri. Tudi tebi je dal ljubi Bog duševnih moči, da ž njimi deluješ v božjo čast. Ako si veliko prejel, zahvali Boga in deluj tem gorečneje za Boga. Bodi apostol Jezusovega srca, to je: pridobi še druga srca za Jezusa.

C. Katarina proslavlja Boga kot mučenica.

Katarina bičana.

Ker je cesarju tako izpodletelo, je poskusil devico z obljubami in s prilizovanjem zase pridobiti. „Verjemi mi, lepa hčerka“, ji reče, „da ti dobro hočem. Sedaj vidiš, da so ti bogovi na-

klonjeni, ker so ti pomagli do zmage. Bodi jim hvaležna in daruj Merkuriju, ki ti je dal toliko zgovornost in učenost. Ako to storiš, postaneš moja soproga.“ „Le nehaj!“ mu Katarina odvrne, „saj sem ti že povedala, da sem kristjana in nevesta Kristusova. Oblačilo mučeništva mi je dragoceneje kakor kraljevi škrlat.“ Cesar: „Nikar me ne sili tvoj škrlat osramotiti.“ Katarina: „Stori, kar hočeš; s trpinčenjem si pridobim le neminljivo veličastvo. Upam, da jih bode tudi mnogo iz tvoje palače v Kristusa verovalo. Vsi ti me bodo v nebesa spremili.“ — Pri teh besedah se cesar raztogoti in ukaže devico z volovskimi žilami grozovito pretepsti.

Že je vse pripravljeno za strašno trpinčenje. Kreпки moške vihte svoje biče nad šibko devico. Katarina stoji kakor kip in zre proti nebu. Vesela je, da sme za Jezusa trpeti, zato kliče med trpinčenjem: „Nevesta Kristusova sem. On je moja čast in moja ljubezen.“ Ko je že dokaj krvi prelila, jo ukaže cesar v ječo vreči.

Medtem, ko je zemlja srkala mučeniško kri svete device, je občudovalo nebo srčnost in pogum spoznovavke Kristusove.

Katarina se je veselila, da more za Jezusa trpeti. Kaj pa ti praviš k temu, ljubi čitatelj? Ali je tudi tebi trpljenje tako priljubljeno? Nedvomno je tudi tebi naložil Bog križ ali križec na ramo,

ker hoče, da prideš po poti trpljenja v nebesa. Posnemaj sveto Katarino in se veseli, da smeš za Jezusa trpeti. Jezus je prvi stopal po trnjevi poti križa in trpljenja, za njim so šli svetniki, za njim moraš tudi ti. Kadar ti pošlje Bog trpljenje, poklekni v resnici ali vsaj v duhu pred tabernakelj, zahvali se Jezusu za trpljenje in potem veselo nosi nebeško breme, dokler je božja volja.

Katarina spreobrne cesarico in nekaj vojakov.

Ravno je pogledalo solnce izza gor in pozlatilo s svojimi žarki strehe krasnih palač. Na cesarjevem dvoru je vse tiho. Le v temni ječi bdi devica. Na njenem obrazu je razvita rajska nedolžnost. Roki ima sklenjeni, oči proti nebu obrnjene in ustnice šepetajo molitev. Z radostjo pozdravi devica solnčne žarke, ki so ji prinesli poročilo, da kmalu napoči dan zmage, dan mučeniške smrti. Kar se odpro vrata. V ječo stopi cesarica in vojskovodja Porfirij spremljan od 200 vojakov. Cesarica osupne, ko zagleda devico v nepopisni lepoti. Obličje Kristusove spoznavavke se je svetilo v prečudni nebeški svetlobi. „Sedaj sem v resnici srečna,“ reče cesarica, „in tudi jaz verujem v Boga, ki ga ti moliš.“ „Da, srečna si“, povzame Katarina, „saj vidim angele, ki ti pripravljajo krono, s katero te bode Bog čez tri dni

ozaljšal. Bodi srčna! Kratko je trpljenje, a večno bo veselje. Kristus ti bo pomagal, da mu ostaneš stanovitna.“

Porfirij je pazno poslušal ta razgovor. Tudi v njegovem srcu je jela delovati milost božja, in Porfirij se jej ni ustavljal. Ko je cesarica končala, nagovori Porfirij Katarino: „Čista devica, kaj mi bo Kristus dal, če stopim v njegovo službo?“ Katarina odgovori: „Nihče ne more povedati, kaj je Bog obljubil tistim, ki njega ljubijo.“ Potem pouči vojskovodja in vse navzoče vojake o sv. veri in vsi so verovali v pravega Boga.

Kako blaga je bila Katarina. Vsa v ranah in bolečinah pozabi nase in tolaži in poučuje druge. Kolika nesebičnost! Stori tudi ti tako! Ako hočeš srečen biti, pozabi nase in osrečuj druge!

Nebeška tolažba.

Katarina ostane še enajst dni v ječi brez jedi in pijače. Nekega dne jej zaceli angel vse rane. Tudi za potrebni živež je Bog skrbel. Vsak dan je priletel golobček in je prinesel čisti devici potrebnega živeža. Jezus sam jo je obiskal in jo tolažil, rekoč: „Ne boj se, jaz sem pri tebi. Trpinčenje boš komaj občutila in ko boš veliko duš zame pridobila, boš sprejela mučeniški venec.“

Jezus je obiskal mučenico. Tudi tebe obišče Jezus, kadar trpiš. Ali še nisi občutil v trpljenju

neke nepopisne sladkosti, notranje tolažbe? Odkod to? Jezus je v srcu, Jezus te tolaži. Večno plačilo ki ga je obljubil sv. Katarini, obljublja tudi tebi, če mu ostaneš zvest do konca.

Novo trpinčenje.

Čez enajst dni pokliče cesar Maksimin devico predse. Katarina vstopi. Z njenega obličja odseva rajska svetloba. Cesar se začudi nad njeno lepoto in pravi: „Lepa hči, pač bi bila vredna, da zasedeš cesarski prestol. Daruj bogovom in potem vladaj z menoj! Kolika škoda, ako bi trpinčenje vničilo tvojo lepoto.“ Katarina odgovori: „Ta lepota je le prah, ki ga vsak veter odnese, ta lepota je cvetka, ki kmalu odcvete. Kar pa bolezen ali starost spridi, se-li more to visoko ceniti?“

To so pravi nazori o minljivi zemski lepoti. Ako je tudi tebi Stvarnik precej lepote dodelil, ne prevzemi se. Pazi, da ti telesna lepota ne bo v večno pogubljenje. Edina skrb ti bodi: da biva v lepem telesu tudi lepa, čista duša. Telo bo razpadlo v prah, duša pa bo živela večno.

Ko stoji Katarina pred cesarjem, vstopi neki služabnik in reče: „Dovoli presvetli cesar, da se napravi kolo s klinjami. Na to kolo privežemo devico in bodeš videl, da te uboga.“ Preslepljeni trinog ukaže, da se pripravi strašno orodje.

Že je vse dogotovljeno. Rabeljni stoje na dvorišču, da bi devico na kolo privezali. Ta pa se priporoča svojemu ženinu in ga prosi pomoči. In glej — čudež! V istem hipu se kolo razleti v sto koscev, kakor da je strela vanj udarila. Pričujoči so strahu vsi prevzeti in začudeni kličejo: „Velik je Bog kristjanov!“ Le cesarjevo srce ostane trdo. Izmišlja si novih muk, da bi devico pridobil. Medtem vstopi cesarica in prosi cesarja, da naj vendar preneha mučiti devico in naj se nikar ne ustavlja pravemu Bogu. Tudi pripozna, da je kristjana. Cesar jo takoj obsodi v smrt. Cesarica se obrne k devici in se ji priporoči. Katarina vsa vesela zakliče: „Pojdi v miru! V večnosti boš s Kristusom kraljevala.“

Srčnost cesaričina je vzbudila tudi v Porfiriju željo, za Jezusa kri preliti. Neprestašeno stopi pred cesarja in mu reče: „Tudi jaz sem kristjan in moji vojaki so tudi kristjani.“ Cesarja je pač zabolelo, da bo izgubil toliko vojakov, vendar za-ukaže Porfirija in njegove vojake obglaviti.

Kako vesela je bila Katarina, da je pridobila že 252 mučencev Jezusu. Srčno je želela, da bi že skoraj tudi sama prejela mučeniško krono. Tega ji ni bilo dolgo čakati.

Mučeniška smrt.

Maksimín poskusi še enkrat z obljubami in žuganjem. Pa vse zaman. Katarina ostane Jezusu zvesta. Zdaj ukaže cesar, da naj devico obglavijo.

Vsa vesela gre Katarina na morišče. Ko tja pride, prosi odloga, da opravi svojo molitev. Devica poklekne. Nebeški mir je razlit na njenem obrazu — roki sklene in začne: „Moj Gospod Jezus Kristus, zahvaljujem te, da si moje noge postavil na skalo in vodil moje stopinje. Sedaj raztegni svoje roke, ki so bile na križu zame prebodene in sprejmi mojo dušo. Spomni se, o Gospod, da sem meso in kri in ne daj, da bi to, kar sem iz nevednosti grešila, prišlo pred tvoj sodni stol, temveč izbriši moje madeže s krvjo, ki jo zate prelijem. Ozri se iz svojega svetišča na to ljudstvo in pripelji ga k luči pravega spoznanja. Amen.“

Molitev je končana. Rabelj mahne z mečem — glava odleti, čista duša pa se dvigne k Jezusu, da se ž njim na veke združi. To se je zgodilo leta 307. Iz deviškega trupla se vlije mleko namesto krvi, kakor nekdanj pri obglavljenju sv. Pavla.

Tako je proslavila sv. Katarina Boga z mučeniško smrtjo.



Cudežni pogreb.

Ker je sveta mučenica vedno in povsod poveljevala Boga, je tudi Bog skrbel za čast svoje služabnice.

Nekaj časa je še stalo ljudstvo ob mrtvem truplu Kristusove spoznavavke. Kmalu pa se je množica razšla in nihče se ni več zmenil za svete ostanke na morišču. Nočni mir se je vlegel nad mesto Aleksandrijo. Prebivalci so se podali k počitku. Na jasnem nebu migljajo zvezdice in obsevajo mrtvo truplo svete mučenice. Kar priplavajo izpod neba angeli na morišče. Z velikim spoštovanjem pobero svete ostanke in jih neso na Sinajsko goro. Tukaj izkopljejo božji poslanci grob in polože vanj telo svete mučenice. Tako je Bog zabranil, da bi brezbožne roke oskrunile čisto telo.

Šele v osmem stoletju so našli kristjani svete ostanke in so jih prenesli v samostan, ki ga je sezidala cesarica Helena na Sinajski gori. Še danes se nahajajo v tem samostanu in mnogi čudeži pričajo o svetosti božje služabnice.

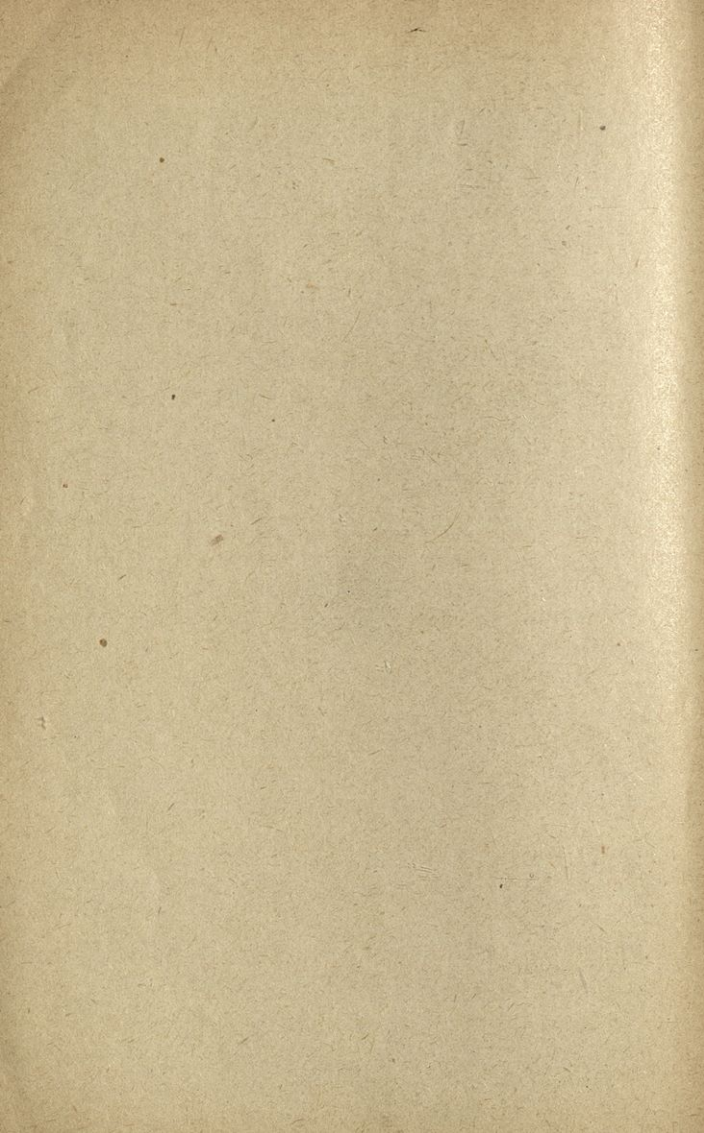
Sv. Katarina v nebesih.

Čista kakor angel stoji sveta mučenica pred svojim ženinom. Še odmeva po nebesih pozdrav, s katerim so angeli sprejeli sveto devico. Zdaj se približa angel, ki nese tri zlate krone. Jezus vzame

krone in venča ž njimi devico govoreč: „Sprejmi krono devic, ker si lilijo nedolžnosti neomadeževano ohranila. Sprejmi krono učnikov, ker si ljudi učila mene spoznavati. Sprejmi krono mučenic, ker si zame kri prelila.“

Kmalu bo preteklo 1600 let, odkar biva sveta Katarina v nebesih. Kako vesela je sedaj, da je svet z nogami teptala in le Bogu služila. Sedaj spoznava, da zemsko trpljenje nikakor ni primerjati s tem, kar je Bog pripravil tistim, ki Njega ljubijo.





Kazalo.

Uvod	3
A. Sv. Katarina proslavlja Boga kot devica.	
Mladostna leta	4
Odločilni trenotek	5
Katarina obljubi vedno devištvo	7
B. Sv. Katarina proslavlja Boga kot učenica.	
Pred cesarjem	8
Pred modrijani	11
C. Katarina proslavlja Boga kot mučenica.	
Katarina bičana	12
Katarina spreobrne cesarico in nekaj vojakov	14
Nebeška tolažba	15
Novo trpinčenje	16
Mučeniška smrt	18
Čudežni pogreb	19
Sv. Katarina v nebesih	19

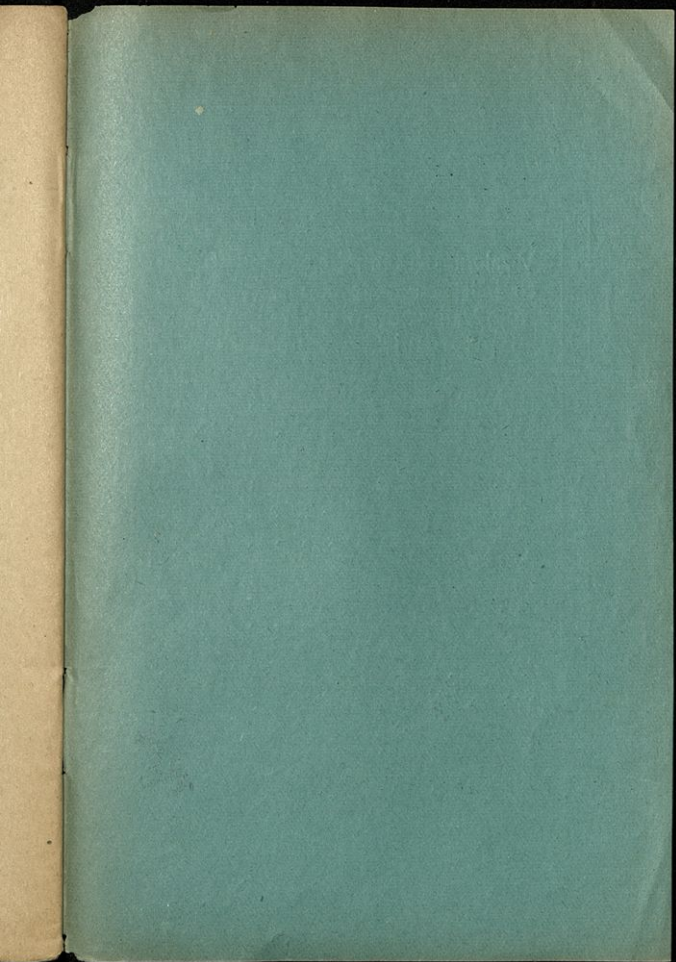


NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIČNICA



00000487478







V zalogi „Krščanskega Detoljuba“
so izšli pod naslovom: „**Kako ti je
ime?**“ ali vzorno življenje naših
priprošnjikov v nebesih “:

	CENA:
I. Sv. Anton Padovanski .	12 vin.
II. Sveti Jožef	16 „
III. Sv. Frančišek Asiški .	12 „
IV. Sv. Frančišek Saleški .	10 „
V. Sv. Roza Limonska . .	10 „
VI. Sv. Neža	10 „
VII. Sv. Marija Magdalena	10 „
VIII. Sv. Janez Evangelist .	10 „
IX. Sv. Terezija	10 „
X. Sv. Katarina, d., m. .	10 „

Kdor vseh deset zvezkov skupaj
vzame, jih dobi za 1 K.

